

ningen i Henseende til Gjenstanden, medens man paa den anden Side baade svækker de Midler, der sættes til Politiets Raadighed, og tillige nedsetter de Straffe, som skulle virke til at forebygge Overtrædelserne. Det Mindretal, som har stillet Vædringsforslaget under Nr. 1 og altsaa vil, at Lovens Gjenstand skal udvides saaledes, at den ikke blot skal beskæftige sig med Levnetsmidler, men ogsaa med Legetøi, Tapeter, Farver, Spise-, Drikke- og Røgefar og med Petroleum, det samme Mindretal er det, som vi siden i de følgende Vædringsforslag træffe som stillende Forslag, der gaa ud paa at svække Midlerne, hvormed Loven skulde gennemføres, dels ved ikke at bevilge disse særlige Hjælpere for Politiet i de større Kommuner, og dernæst ved at svække Undersøgelserne og endelig ved ikke at ville gaa med til de foreslaede strengere Straffe. Jeg tror, det er en uheldig Vej at gaa. Jeg har tænkt mig, at den Vej, der vilde være den retteste at gaa, vilde være den først at begrænde Opgaven til det Nødvendigste, Noget, der tilraades af mange Grunde, men dernæst saa ogsaa søge at gennemføre den mindre Opgave, man stiller sig, med nogenlunde Energi. Gjør man ikke det, udsætter man sig let for, at der ikke kommer Noget ud af det Hele, saa udsætter man sig let for, at selve den Tanke, som Lovens hviler paa, og som dog vel Alle ere enige om, nemlig at gjøre Noget for at sikre den store Mængde af Befolkningen mod Forfalskning, Løber Stibrud; man udsætter sig for at skabe en Tilstand, der er utilfredsstillende, fordi man vil straffe sig længere, end man kan, og utilfredsstillende derved, at man ikke naaer det, man foresætter sig. Man udsætter sig altsaa for, at, naar denne Ordning har eksisteret i nogen Tid, vil Befolkningen egentlig ikke spore nogen Nytte af den, og Resultatet deraf vil blive, at Interessen for det hele Anliggende bliver svækket. Derfor tror jeg, at Alle de, der interessere sig for denne Opgave, at beskytte den store Mængde af Befolkningen mod Forfalskning, naar man ser hen til de smaa Forhold, hvorunder vi leve, og til de smaa Kræfter, der staa til vor Raadighed, vilde gjøre vel i at begrænde Opgaven til det i den Henseende Nødvendigste for Menigmand og navnlig den arbejdende Klasse, og at søge at lægge Kraft i den Virksomhed, der udføres for at naae Opgaven. Jeg tror derfor, at det med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 1 vil være det Nødvendige indtil videre ikke at medtage Andet end Levnetsmidler, indtil videre at holde sig til Levnetsmidler og overlade det til den fremtidige Udvikling, om man skal udstrække Tilfynet til andre Gjenstande. Det er meget langt fra, som Enhver kan tænke sig, det behøver jeg vel ikke at forklare, at jeg skulde have Noget imod, at man udstrækker Opgaven ogsaa til disse andre Ting, jeg anser det for at have et gavnligt Diemed og et gavnligt Formaal at gaa saa vidt. Jeg tror blot,

at det vilde være det Klogeste i Begyndelsen at lade det være, man kan altid gaa videre. Skulde det vise sig, at man ved Hjælp af de Midler og Kræfter, som, hvis dette Lovforslag bliver til Lov, sættes i Bevægelse, er i Stand til at overkomme Mere, at man kan udstrække sin Virksomhed, uden at den taber i Intenitet og Kraft, følger det af sig selv, at jeg ikke kan have det Mindste imod at gaa med dertil, og jeg tror ikke let, at nogen Regjering vil have Noget derimod. Jeg kan i den Henseende henpege paa et andet Vædringsforslag, der er stillet af Udvalget, og som jeg tiltræder, nemlig Vædringsforslaget under Nr. 44 om, at denne Lov skal undergives et almindeligt Gennemsyn inden Udgangen af Finantsaaret 1884—85. Det forekommer mig, at der der ret naturligt er givet et Fingerpeg med Hensyn til den Retning, i hvilken man skal gaa. Skulde det til den Tid, da Loven altsaa vil have virket i nogle Aar, vise sig, at man tror, at der udrettes noget Nyttigt derved, og at vore Kræfter staa til til at gaa videre, da vilde sikkert ingen Regjering have Noget imod, at Opgaven udvides; det kan jeg idetmindste ikke let tænke mig, at nogen Regjering skulde have Noget derimod. Det maa tvertimod naturligt være Regjeringernes Ønske at straffe Kontrolten videre og videre, og Modstanden i saa Henseende skulde snarest antages at komme fra Rigsdagen. Jeg tror derfor, at, naar man vil fremme den Betragtning, som ligger til Grund for Loven, vil man gjøre vel i indtil videre at indskrænke sig til Levnetsmidler og da træste sig med, at man, forsaavidt Loven slaar an, forsaavidt det viser sig, at disse legislative Bestræbelser skattes af Befolkningen, og forsaavidt man faar uddannet flere og flere brugelige Kræfter, vil kunne komme til at gaa videre ved den forestaaende Revision. Der følger nu, som man vil se, en Række Vædringsforslag under Nr. 2—10. Med Hensyn til disse skal jeg da først gjøre opmærksom paa, at Spørgsmaalet om Vedtagelsen af Vædringsforslaget Nr. 10 jo staaer i en naturlig Forbindelse med Spørgsmaalet om Vedtagelsen af de andre. Vædringsforslaget under Nr. 10 gaar nemlig ud paa at udslette det tredie Stykke af § 1, som indeholder, at det ved Sundhedsvedtægt for den enkelte Kommune kan bestemmes, at den i den foregaaende Del af Paragrafen anmeldte jevnlige Undersøgelse tillige skal omfatte „andre særlig angivne Levnetsmidler“. Der er jo en naturlig Forbindelse mellem Spørgsmaalet om, hvorvidt dette skal bibeholdes eller ikke, og Spørgsmaalet om, hvorvidt man udtrykkelig skal nævne flere eller færre Artikler i det første Stykke af Paragrafen som Gjenstand for Undersøgelse. Det er indlysende, at jo mere man indskrænker sig til at nævne nogle faa Artikler i det første Stykke af § 1, desto mere Grund er der til at bibeholde den Bestemmelse, som gjør det muligt at udvide Kredsen af de Gjenstande,